

Rolnummers 5208 en 5209
Arrest nr. 78/2012 van 14 juni 2012

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende de artikelen 141 en 153, 2°, van het Sociaal Strafwetboek, gesteld door het Hof van Beroep te Brussel.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters R. Henneuse en M. Bossuyt, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, J. Spreutels, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul en F. Daoût, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter R. Henneuse,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging

a. Bij arrest van 14 september 2011 in zake het openbaar ministerie tegen N.M. en de bvba « EXTRA VIDEO », waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 22 september 2011, heeft het Hof van Beroep te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 153, 2°, van het Sociaal Strafwetboek, in samenhang gelezen met de artikelen 35 en 36 van de wet van 16 maart 1971, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre de handelaar die een videozaak uitbaat, strafrechtelijk kan worden vervolgd terwijl de handelaar die een bioscoop uitbaat en dezelfde versnaperingen en dranken verkoopt en het bedrijf voor teledistributie dat video's verhuurt, bij artikel 36, eerste lid, 14°, van de wet van 16 maart 1971 zijn vrijgesteld van het verbod van nachtarbeid ? ».

b. Bij arrest van 14 september 2011 in zake het openbaar ministerie tegen W.L. en de bvba « D.W.D. VIDEO », waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 22 september 2011, heeft het Hof van Beroep te Brussel de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1. Schendt artikel 153, 2°, van het Sociaal Strafwetboek, in samenhang gelezen met de artikelen 35 en 36 van de wet van 16 maart 1971, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre de handelaar die een videotheek uitbaat, strafrechtelijk kan worden vervolgd terwijl de handelaar die een bioscoop uitbaat en dezelfde versnaperingen en dranken verkoopt en het bedrijf voor teledistributie dat video's verhuurt, bij artikel 36, eerste lid, 14°, van de wet van 16 maart 1971 zijn vrijgesteld van het verbod van nachtarbeid ?

2. Schendt artikel 141 van het Sociaal Strafwetboek, in samenhang gelezen met de artikelen 11 en 66 van de wet van 16 maart 1971, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre de handelaar die een videozaak uitbaat, strafrechtelijk kan worden vervolgd terwijl de handelaar die boeken of stoelen verhuurt, bij artikel 66, 22°, van de wet van 16 maart 1971 is vrijgesteld van het verbod van zondagsarbeid ? ».

Die zaken, ingeschreven onder de nummers 5208 en 5209 van de rol van het Hof, werden samengevoegd.

De Ministerraad heeft een memorie ingediend in de twee zaken.

Op de openbare terechtzitting van 8 mei 2012 :

- is verschenen : Mr. F. Lambrecht *loco* Mr. J. Clesse, advocaten bij de balie te Luik, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en T. Merckx-Van Goey verslag uitgebracht;

- is de voornoemde advocaat gehoord;

- zijn de zaken in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in de bodemgeschillen

Zaak nr. 5208

De appellanten voor de verwijzende rechter zijn door de Correctionele Rechtbank te Nijvel veroordeeld wegens diverse inbreuken op de arbeidswetgeving en, met name, omdat zij werknemers 's nachts een werkzaamheid hebben doen of laten verrichten buiten de in de arbeidswet van 16 maart 1971 bedoelde afwijkingen en zonder dat de aard van de werkzaamheden of van de activiteit zulks verantwoordt.

De tweede appellant is een bvba die videozaken uitbaat en, aanvullend op die activiteit, voedingsmiddelen verkoopt. De eerste appellant is de zaakvoerder ervan.

In tegenstelling tot wat de eerste appellant aanvoert, is de verwijzende rechter van mening dat de bvba waarvan hij de zaakvoerder is, de in artikel 36, 14°, van de voormelde wet van 16 maart 1971 bedoelde uitzondering op het verbod van nachtarbeid niet kon genieten. De wetgever heeft de activiteit van het verhuren van video's of dvd's immers niet willen opnemen bij de afwijkingen van een dergelijk verbod.

De verwijzende rechter is daarentegen van mening dat er een verschil in behandeling bestaat tussen de videozaken, enerzijds, en de bioscopen en bedrijven voor teledistributie, die een afwijking van het verbod van nachtarbeid genieten, anderzijds. Dat verschil kan vragen doen rijzen ten aanzien van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Net zoals de videozaken bieden de bioscopen de consument immers de mogelijkheid om een film te bekijken en daarbij versnaperingen te kopen. Op dezelfde wijze bieden de bedrijven voor teledistributie vandaag een dienst van « *video on demand* » aan waardoor hun klanten de film van hun keuze op hun televisiescherm kunnen bekijken. Die dienst is dus soortgelijk aan die van een videozaak, waarbij enkel de drager verschillend is, aangezien die drager de kabel is voor het bedrijf voor teledistributie en de disk voor de videozaak.

Het verschil in behandeling tussen de handelaar die een videozaak uitbaat en de handelaar die een benzinstation uitbaat, waar hij ook voedingsmiddelen verkoopt, wordt volgens de verwijzende rechter daarentegen redelijk verantwoord door het verschil in het aanbod.

Bijgevolg acht de verwijzende rechter het noodzakelijk om de voormelde prejudiciële vraag te stellen.

Zaak nr. 5209

Het openbaar ministerie betwist de vrijspraak, in eerste aanleg, van de twee geïntimeerde partijen voor de verwijzende rechter van de ten laste gelegde inbreuken op de wetgevingen betreffende het verbod van nacht- en zondagsarbeid.

De tweede geïntimeerde partij is een bvba die minstens één videozaak uitbaat. De eerste geïntimeerde partij is de zaakvoerder ervan.

In tegenstelling tot wat de eerste geïntimeerde partij aanvoert, is de verwijzende rechter van mening dat de bvba waarvan zij de zaakvoerder is, de in artikel 36, 14°, van de voormelde wet van 16 maart 1971 bedoelde uitzondering op het verbod van nachtarbeid niet kon genieten. De wetgever heeft de activiteit van het verhuren van video's of dvd's immers niet willen opnemen bij de afwijkingen van een dergelijk verbod.

De verwijzende rechter is daarentegen van mening dat er een verschil in behandeling bestaat tussen de videozaken, enerzijds, en de bioscopen en bedrijven voor teledistributie die een afwijking van het principiële verbod van nachtarbeid genieten, anderzijds. Dat verschil kan vragen doen rijzen ten aanzien van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Net zoals de videozaken bieden de bioscopen de consument immers de mogelijkheid om een film te bekijken en daarbij versnaperingen te kopen. Op dezelfde wijze bieden de bedrijven voor teledistributie vandaag een dienst van « *video on demand* » aan waardoor hun klanten de film van hun keuze op hun televisiescherm kunnen bekijken. Die dienst is dus soortgelijk aan die van een videozaak, waarbij enkel de drager verschillend is, aangezien die drager de kabel is voor het bedrijf voor teledistributie en de disk voor de videozaak.

Bovendien is de verwijzende rechter, met betrekking tot de inbreuken betreffende het verbod van zondagsarbeid, van mening dat geen enkel element kan bevestigen dat de wetgever de videozaken heeft willen toestaan om op zondag te werken.

De verwijzende rechter merkt evenwel een verschil in behandeling op tussen, enerzijds, de ondernemingen die rechtstreeks een culturele openbare dienst (verhuur van boeken) of de toegang tot een culturele voorstelling (verhuur van stoelen om concerten bij te wonen) aanbieden en, anderzijds, de videozaken. Al die ondernemingen streven ernaar hun klanten toegang te bieden tot een culturele activiteit op een ogenblik waarop zij niet werken.

De verwijzende rechter acht het bijgevolg noodzakelijk om de voormelde prejudiciële vragen te stellen.

III. *In rechte*

- A -

Standpunt van de Ministerraad

A.1.1. Met betrekking tot de wetgeving betreffende het verbod van zondagsarbeid merkt de Ministerraad op dat het verschil in behandeling, in tegenstelling tot wat de prejudiciële vraag aangeeft, geen betrekking heeft op artikel 141 van het Sociaal Strafwetboek, maar enkel op de artikelen 11 en 66 van de voormelde wet van 16 maart 1971.

A.1.2. De zondagsrust is ingevoerd bij de wet van 17 juli 1905. Zoals het Hof reeds heeft opgemerkt, strekt die wetgeving ertoe de gezondheid van de werknemers te beschermen.

Artikel 66 van de in het geding zijnde wet bevat een limitatieve opsomming van de gevallen waarin werknemers 's zondags mogen worden tewerkgesteld, in afwijking van het principiële verbod. Dat artikel is sedert de aanneming ervan niet gewijzigd. De wetgever wou de afwijkingen van het verbod van zondagsarbeid die eerder bestonden, gedurende een periode van één jaar behouden, teneinde de Koning de tijd te laten die nodig was om de in artikel 13 van de in het geding zijnde wet bedoelde besluiten aan te nemen.

A.1.3. Het verschil in behandeling tussen de diensten van een verhuurder van boeken of van stoelen en de diensten die door een onderneming voor het verhuren van dvd's worden aangeboden, is theoretisch aangezien de eerste handelsactiviteit vandaag hoogstens uitzonderlijk is geworden. De door de verwijzende rechter bedoelde categorieën van werkgevers zijn dus niet vergelijkbaar.

A.1.4. Bovendien kon artikel 66 van de wet van 16 maart 1971 enkel de soorten van ondernemingen bevatten die op het ogenblik van de aanneming ervan bestonden. Dat geldt des te meer daar die bepaling een vorm van overgangsmaatregel is in afwachting van het optreden van de Koning, die ertoe is gemachtigd in bepaalde gevallen zondagsarbeid toe te staan krachtens artikel 13 van de wet.

Tal van afwijkingen werden door de Koning toegekend. Sommige betreffen activiteitensectoren die op het ogenblik van het aannemen van de wet van 16 maart 1971 reeds actief waren (zoals de distributiesector). Andere hebben betrekking op activiteiten die destijds niet bestonden of weinig ontwikkeld waren (zoals de fitness- of afslankingscentra of de regelgeving die specifiek is voor het Europees Centrum voor vermiste kinderen).

De ondernemingen die een zaak voor het verhuren van dvd's uitbaten, konden de Koning dus om een afwijking van het wettelijke verbod verzoeken.

A.2.1. Met betrekking tot de wetgeving betreffende het verbod van nachtarbeid stelt de Ministerraad vast dat in de prejudiciële vraag verkeerdelijk wordt verwezen naar artikel 153, 2°, van het Sociaal Strafwetboek terwijl dat artikel niets te maken heeft met de in het geding zijnde inbreuk, die bij artikel 153, 1°, van hetzelfde Wetboek wordt bestraft.

In elk geval vindt het verschil in behandeling waarover vragen zijn gesteld aan het Hof, niet zijn oorsprong in die bepaling van het Sociaal Strafwetboek, maar in de artikelen 35 en volgende van de wet van 16 maart 1971 zoals zij bij de wet van 17 februari 1997 is gewijzigd.

A.2.2. Het verbod van nachtarbeid gaat terug tot het einde van de negentiende eeuw. Het heeft ontegenzeggelijk tot doel de gezondheid van de werknemers te beschermen.

A.2.3. De wetgever heeft drie soorten van afwijkingen van het principiële verbod van nachtarbeid ingevoerd.

Eenzijds gaat het om activiteiten waar een dergelijke afwijking wordt verantwoord door de aard van de werkzaamheden of van de activiteit. Het gaat om alle gevallen waarin nachtarbeid wordt beschouwd als normaal of noodzakelijk in onze maatschappij en inherent aan de activiteit of aan de betrokken werkzaamheden.

De tweede categorie van afwijkingen heeft betrekking op de gevallen waarin het 's nachts tewerkstellen van werknemers niet wordt verantwoord door de aard van de werkzaamheden, maar door economische vereisten.

Ten slotte machtigt artikel 37, § 1, van de in het geding zijnde wet de Koning ertoe nachtarbeid toe te staan in sommige bedrijfstakken, ondernemingen of beroepen of voor het uitvoeren van sommige werken. Het gaat in werkelijkheid om ondernemingen of werken waarvoor de nood aan nachtarbeid zich nog niet liet voelen op het ogenblik van het aannemen van de wet.

A.2.4. De door de verwijzende rechter bedoelde categorieën van ondernemingen oefenen verschillende activiteiten uit en zijn bijgevolg niet vergelijkbaar.

A.2.5. In ondergeschikte orde is het verschil in behandeling tussen die categorieën redelijk verantwoord. De wetgever heeft immers rekening gehouden met het feit dat er een lange traditie bestaat om tijdens de avondvoorstelling naar de bioscoop te gaan en om 's avonds naar de radio te luisteren of televisie te kijken, zodat aan de ondernemingen die actief zijn in die sectoren, moet worden toegestaan om 's nachts een werkzaamheid te doen of te laten verrichten.

Dezelfde traditie bestaat niet voor de handel in het verhuren van dvd's. Het is volkomen denkbaar dat die activiteit maar tot 20 uur wordt uitgeoefend, zonder economische schade voor de uitbater en zonder aan de consument een eventuele vrijheidsbesteding te ontzeggen.

Bovendien kunnen de werkgevers die een handel in het verhuren van dvd's uitbaten, de Koning om een afwijking van het verbod van nachtarbeid verzoeken. Uit de aan het Hof voorgelegde elementen blijkt echter niet dat een dergelijk verzoek werd geformuleerd.

- B -

B.1. Aan het Hof worden vragen gesteld over het verschil in behandeling tussen de werkgevers die actief zijn in de sector van het verhuren van videocassettes en dvd's, die zijn onderworpen aan het verbod om 's nachts en op zondag een werkzaamheid te doen verrichten, en, enerzijds, de uitbaters van bioscoopzalen en de bedrijven voor teledistributie, die volgens de verwijzende rechter een afwijking van het verbod van nachtarbeid genieten, alsook, anderzijds, de ondernemingen die actief zijn in de sector van het verhuren van boeken of van

het verhuren van stoelen om een concert bij te wonen, die volgens de verwijzende rechter een afwijking van het verbod van zondagsarbeid genieten.

Het is in die interpretatie dat het Hof de prejudiciële vragen beantwoordt.

B.2.1. Artikel 35 van de arbeidswet van 16 maart 1971, zoals vervangen bij de wet van 17 februari 1997 betreffende de nachtarbeid, bepaalt :

« § 1. De werknemers mogen geen nachtarbeid verrichten.

§ 2. Onder nachtarbeid wordt verstaan de arbeid verricht tussen 20 en 6 uur ».

B.2.2. Artikel 36 van dezelfde wet, zoals vervangen bij de wet van 17 februari 1997 betreffende de nachtarbeid, bepaalt :

« In afwijking van artikel 35 mag er nachtarbeid worden verricht voor zover de aard van de werken of de activiteit dit rechtvaardigt :

[...]

14° in fotografie- en filmbedrijven, alsook in de bedrijven voor radio- en televisiedistributie en voor radio- en televisie-uitzendingen;

[...] ».

B.2.3. Artikel 153 van het Sociaal Strafwetboek bepaalt :

« Met een sanctie van niveau 2 wordt bestraft, de werkgever, zijn aangestelde of lasthebber die, in strijd met de arbeidswet van 16 maart 1971 :

1° een werknemer of een jeugdige werknemer een werkzaamheid heeft doen of laten verrichten tussen 20 uur en 6 uur, behalve in de wettelijk toegestane gevallen;

[...] ».

Uit het verwijzingsarrest blijkt dat die bepaling het onderwerp van de prejudiciële vragen betreft.

B.2.4. Artikel 66 van de voormelde wet van 16 maart 1971 bepaalt :

« Zolang de Koning geen besluiten genomen heeft ter uitvoering van artikel 13, mogen de werknemers 's zondags tewerkgesteld worden in de volgende bedrijven en instellingen of voor het uitvoeren van de volgende werkzaamheden :

[...]

22° ondernemingen voor het verhuren van boeken, stoelen en vervoermiddelen;

[...] ».

B.2.5. Artikel 141 van het Sociaal Strafwetboek bepaalt :

« Met een sanctie van niveau 2 wordt bestraft, de werkgever, zijn aangestelde of lasthebber die, in strijd met de arbeidswet van 16 maart 1971 :

1° een werknemer of een jeugdige werknemer op zondag werk heeft doen of laten verrichten, behalve in de bij wet toegestane gevallen;

[...] ».

B.3. In tegenstelling tot wat de Ministerraad aanvoert, zijn de in de prejudiciële vragen bedoelde categorieën voldoende vergelijkbaar. Het gaat telkens om werkgevers die actief zijn in de sector van de culturele diensten en de vrijetijdsbesteding en die de toegang van de consumenten tot hun diensten mogelijk willen maken op tijdstippen van de dag of van de week waarop die laatsten meer beschikbaar zijn.

B.4.1. Het verbod van nachtarbeid is « een van de oudste reglementeringen inzake arbeid », die klaarblijkelijk tot doel heeft de gezondheid van de werknemers te beschermen (*Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 643/3, p. 2).

De toekenning van een afwijking aan de bioscoopuitbaters en aan de bedrijven voor teledistributie is verantwoord omdat in die sectoren « nachtarbeid gewoonlijk voorkomt of in onze maatschappij noodzakelijk is en inherent is aan de activiteit of aan de betrokken werkzaamheden » (*Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 643/1, p. 6).

B.4.2. De ondernemingen die actief zijn in de sector van de teledistributie, vervullen een taak van algemeen belang die is geregeld. Die activiteit kan vereisen dat een deel van hun werknemers arbeidsprestaties verrichten tussen 20 uur en 6 uur, zodat het voor hen wel degelijk gaat om een maatregel die noodzakelijk is om hun taak van algemeen belang tot een goed einde te brengen.

Dergelijke verplichtingen rusten niet op de personen die een videozaak beheren. Hoewel het juist is dat bepaalde audiovisuele diensten inmiddels op verzoek worden aangeboden door de bedrijven voor teledistributie, neemt dat niet weg dat het niet om de essentiële activiteit van die bedrijven gaat. Het verhuren van audiovisuele dragers, die op verzoek kunnen worden bekeken, vormt daarentegen de essentie van de handelsactiviteiten van een videozaak.

B.4.3. De uitbaters van bioscoopzalen bieden op vaste tijdstippen een dienst op het gebied van vrijetijdsbesteding aan, die de consumenten niet de mogelijkheid biedt om de voorgestelde film te bekijken wanneer hun dat het beste uitkomt, in tegenstelling tot de door een videozaak verhuurde audiovisuele drager.

De aard zelf van de activiteit van uitbater van bioscoopzalen verantwoordt bijgevolg dat de ondernemingen die actief zijn in die activiteitensector, hun diensten kunnen aanbieden op tijdstippen waarop een groot aantal consumenten toegang ertoe kan hebben.

B.4.4. De wetgever heeft er overigens zorg voor gedragen te preciseren dat een afwijking van het verbod van nachtarbeid in die sectoren enkel toelaatbaar was voor zover de aard van de activiteit dat verantwoordt. De afwijking van het verbod van nachtarbeid blijft dus strikt beperkt, zelfs ten aanzien van de ondernemingen die, zoals de uitbaters van bioscoopzalen of de bedrijven voor teledistributie, binnen het toepassingsgebied van artikel 36 van de in het geding zijnde wet vallen.

B.4.5. De onevenredige gevolgen die, in sommige andere sectoren, een ongenueanceerde toepassing van de wet zou kunnen hebben, kunnen worden gecorrigeerd door de afwijkingen die zij toestaat. De Koning kan krachtens artikel 37 van de in het geding zijnde wet immers de bedrijfstakken, de ondernemingen, de beroepen of de werken aanwijzen die ontsnappen aan het in artikel 35 bedoelde verbod.

Bovendien kan de Koning krachtens artikel 37 van de in het geding zijnde wet nachtarbeid in sommige ondernemingen toestaan.

In dat verband werd gepreciseerd dat de machtiging aan de Koning bestemd was om nu eens een afwijking van het verbod van nachtarbeid toe te staan in de gevallen waarin « de tewerkstelling van werknemers 's nachts niet zozeer wegens de aard van de werkzaamheden gerechtvaardigd is maar wel wegens economische imperatieven », en dan weer « nachtarbeid mogelijk [te maken] in ondernemingen en voor het uitvoeren van werken waar op dit ogenblik nachtarbeid nog niet noodzakelijk lijkt » (*Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 643/1, pp. 7-8).

B.5. De prejudiciële vraag in de zaak nr. 5208 en de eerste prejudiciële vraag in de zaak nr. 5209 dienen ontkennend te worden beantwoord.

B.6.1. Om diegenen te beschermen die werken onder het gezag van andere personen, heeft de wetgever ook een wekelijkse rustdag opgelegd, namelijk op zondag. In die context staat het aan het Hof na te gaan of de wetgever, door een categorie van werkgevers, te dezen die welke actief zijn in de sectoren van het verhuren van boeken of van het verhuren van stoelen, vrij te stellen, categorieën van personen die zich in een vergelijkbare situatie bevinden, discriminerend heeft behandeld.

De in artikel 66, 22°, van de in het geding zijnde wet bedoelde uitzondering strekt ertoe de toegang van de consumenten tot de culturele activiteiten te bevorderen. Het blijkt evenwel niet in welk opzicht het meer verantwoord zou zijn om, ongeacht of dat geschiedt om economische redenen of rekening houdend met de aard zelf van de in het geding zijnde activiteit, een werkgever toe te staan een persoon op zondag te laten werken in een onderneming voor het verhuren van boeken dan ten behoeve van een videozaak.

B.6.2. Artikel 66 van de in het geding zijnde wet liet het aan de Koning over om de lijst aan te passen met uitzonderingen die erin waren vervat, die enkel ertoe strekten voor een beperkte duur en in afwachting van het aannemen van een koninklijk besluit de van vroegere wetgevingen geërfde afwijkingen van het verbod van zondagsarbeid te behouden (*Parl. St.*, Kamer, 1969-1970, nr. 556/7, p. 4; *Parl. St.*, Senaat, 1970-1971, nr. 272, p. 22).

De wetgever heeft dus ervan afgezien zelf, terwijl hij de gelegenheid daartoe had, de lijst met uitzonderingen op het verbod van zondagsarbeid te actualiseren, zodat de Ministerraad in elk geval geen gegronde redenen heeft om zich te beroepen op het vermeend in onbruik raken van de in artikel 66, 22°, van de in het geding zijnde wet bedoelde activiteiten om het bekritiseerde verschil in behandeling te verantwoorden.

Sedert de wet van 6 juli 1964 op de zondagsrust leek het de wetgever overigens noodzakelijk de lijst met activiteiten te wijzigen waarvoor een afwijking van het verbod van zondagsarbeid toelaatbaar was, rekening houdend met onder meer « de evolutie op sociaal, economisch en technisch gebied » (*Parl. St.*, Senaat, 1959-1960, nr. 285, p. 4) en met het feit dat « de verkorting van de arbeidsduur [...] het probleem van de vrijetijdsbesteding [had] doen ontstaan » (*ibid.*, p. 5).

B.6.3. Het in het geding zijnde verschil in behandeling is niet redelijk verantwoord.

B.7. De tweede prejudiciële vraag in de zaak nr. 5209 dient bevestigend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

- Artikel 153, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, in samenhang gelezen met de artikelen 35 en 36, 14°, van de arbeidswet van 16 maart 1971, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

- Artikel 141, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, in samenhang gelezen met de artikelen 11 en 66 van de voormelde wet van 16 maart 1971, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het van toepassing is op de ondernemingen voor het verhuren van videocassettes of dvd's.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 14 juni 2012.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

R. Henneuse